

77 **Jeg merket at vibrasjonene i de ordløse sangene roet både meg og henne. Jeg skrev ned notene til det jeg sang underveis, sier Rebekka Karijord om hvordan sangene til hennes nye album ble til.**

DRAMATISK: Rebekka Karijords nye album *Mother Tongue* ble til under et svangerskap som endte med en for tidlig fødsel hvor det stod om livet for barnet. Foto: Martin Petersson

KIRKEMUSIKK: Oslo Filharmoniske Orkester blåser støvet av den forsinkede romantikeren Eyvind Alnæs' rike og frodige musikk. Hans *Julemotett* setter en standard i norsk kirkemusikk, et på mange måter selvfølgelig inventar når kirken inviterer til jul.

Foto: Nasjonalbiblioteket

Vårens romantiske symfoni

Komponisten **Eyvind Alnæs (1872 – 1932)** arbeidet i skeptisk og trygg avstand til sin tids prøvesprengninger av tonaliteten. Han var en folkelig «lyriker» som alle kunne forholde seg til.

KLASSISK
OLAV EGIL AUNE
olav.egil.aune@vl.no

Det er godt å minne om det, nå, da Håkon Gimse og Oslo-filharmonien har gjort en «håndfast», ettertenksom og glad tolkning av Alnæs *piano-konsert* og *første symfoni* på CD. Begge er spilt inn tidligere (med Latvias nasjonalorkester, Terje Mikkelsen (Stirling) og med Piers Lane, Bergen Filharmoniske/Andrew Litton på Hyperion).

Sett over skuldrene, karakteriseres Alnæs i musikkhistorien (Sandvik/Schjelderup) som en «helt igjennom lyriker... en ærlig komponist, som aldri søker publikums gunst ved utspekulererte midler, en som holder seg til de luftlag, som mengden kan nå, altså i beste betydning en folkelig lyriker.» Og så skrev han noen av de fineste sangene vi har.

Organist i Bragernes. Eyvind Alnæs kom fra Fredrikstad, han startet å komponere i tenårene og endte opp i Leipzig, han, som de andre i sin generasjon. Der var han til pengene var brukt opp. Vel hjemme igjen, bosatte han seg i Drammen hvor han var organist i Bragernes kirke – og komponerte noen av sine største anlagte verker, blant annet symfonien i c-moll. Det

slikt, men vakkert er det.

Album Klassisk

Eyvind Alnæs
PIANO-
KONSERT I D
DUR.
SYMFONI I C-
MOLL.

Håvard Gimse (piano), Oslo Filharmoniske Orkester, dir. Eyvind Aadland
LAWO Classics LWC 112/ Musikkoperatorene

var da Agathe Backer Grøndahl i en høyridsstund bemerket at «Alnæs er altfor flink til å bo i Drammen».

Norsk vårsymfoni. Den nye innspillingen av *første symfoni* er mer «edruelig» enn Terje Mikkelsens kontante, alt i den nye føyer seg inn i en pustende helhet. Symfoniens forstesats må være et av de mest pågående optimistiske uttrykk i norsk musikkhistorie, den spilles med åpen frakk og fremskutt bryst, oransjelyst og til beste for alle – en norsk «Vårsymfoni»? Jeg har hørt noen påstå at andresatsen er det vakreste sats som er skrevet i noen norsk symfoni. En skal tenke seg om for en sier

slikt, men vakkert er det.

Født for oppgaven. Håvard Gimse er som født for piano-konserten: Bravur, klanglig nyansert, syngende når det skal «synges», norsk når det er norsk. Eivind Aadland underordner seg (som alltid) musikkens vilje, dermed fremstår symfonien og konserten i sitt naturlige skrud. Dirigenter legger gjerne ikke så mye sjel solokonserten, kompromisernes sjanger. Aadland og et engasjert Oslo filharmoniske orkester, derimot, gjør orkesterdelen av konserten til alt annet enn dekorasjon. Alnæs er i sin vilje.

Forsinket. Så hvorfor Alnæs nå, når det finnes så mye annet? Fordi han representerer et «sidespor» i sin tid, en forsinket fornemmelse av at en symfoni er romantisk i alt sitt vesen. Mens kollegaer allerede var langt inne i eksperimentene. På kjøpet får vi svært gode øyeblikk. Alnæs var (og er) folkekjær og konstant til stede i vår kultur – med sangene «De hundrede violiner» og «Der du gjekk fyre». Og *julemotetten*, som engasjerer utallige norske sangere i kirkene ved juletid.

Alnæs ville drevet det enda lenger, om han bare fikk tid mellom orgeløktene og ikke falt i tungsinn fordi «jazzen inntok landet og konkurrerte ut orkestermusikken», som han antydte.